

וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל אֶת־יְמִינֹו
וַיָּשַׁת עַל־רֹאשׁ אֲפָרִים וְהַוָּא הַצְּעִיר וְאֶת־שְׁמָאוֹ
עַל־רֹאשׁ מְנֻשָּׁה שְׁבֵל אֶת־יְדֵיו כִּי מְנֻשָּׁה הַבָּכָר:

3. *syn. *softicauda**

בכליכום עולה קיס מנצח קודס וגודל מפללים,
מ"ה ז מנין קרלהון גאל מולג שקייס צליית
עולם על היהם, וכל האנרגיה חיימה נמענה מן
הנשען קיס פלאט קודס, חיל צפקידי דערצת
מושג צביבים לזר שרים כמענו צבליות הטען
כמזהר לפלאן וכמ' צמדר ודזרים, מ"ה קיס
מנצח קודס, וע' מ"ה ז' צמדר צבוני ועליו
מנטה מנצה, זהה קגיע מוסס לצבליות הטען
מעולם סצוליה מקוגלת קרז'ה ממע' ז' נעליל צ'ו
יע'. והנה ר' מאמנתה מה קרלהון ואדרת, והרגל
מצמכת הלויכת הנג' לפני טבעו, ומ"ה ז' למורי
חו'ל צמליהם עירוזין ד' ע' ז' יורך כירען דרכוה,
פי' בריגל ונבע חכוי צמאלן מעוזמו כל' ממחטה
ותכל, מ"ה ר' ר' ינקה חצר מנטה יעמוד ליגלו
קימניא, וע' ז' קמונן מקרלה כ', וח' ז' ספ' סכמו
הוועים ב' מגשח הכהבור:

וימאן ויאמר, אמר ליה קדشا בריך הוא את אמרת
וימאן ויאמר חיך וימאן ויאמר אחרא יתני לברכא
לבך ויתברכו ביה ה' הוא דכתיב וימאן אבוי
ויאמר גהותי בני ידעתי. (זק"א רבכ)

ט' ט' ט' ט' ט'

תורה וΖήτηση

ספר בכאלשטיין נקרא "ספר היישר", כפי שהזכרנו מורה לגביו מלוחמות יהושע. יהושע הוא תלמידו של משה רבינו. "מושרטנו יהושע בן נון נער לא יימש מתרן האהלה". אן אצלו רוגע אוור של בטלול תורה. ויחד עם זו, הוא המבzieיא לנו כל ישראל. "ייאמר משה לא יהושע את העם לא-ישראל". הוא תלמידו של משה הוויה הוא איש הצבא המכenis את המלחמה לארץ-ישראל. ריבון בתורה ובארץ, כי הכל ענין אחד. שקידת המורה מחייבת את סיור תקופה המלחמה. חז"ל מודיעים לנו שהגבאים לא באו אלא להוכיח את ישראל, ואילו יישראלי לא היו חותמים, הינו מסתפים בתורה ובספר יהושע – תורה וא-ישראל: "אלמלא לא חטא ירושאל, לא נינע להם אלא חמשה חומשי תורה וספר יהושע בלבד, שערכה של ארין ירושאל החזא". ספר יהושע הוא ספר ההתחלת שלנו. ושהאין יש הצב עסוק ממש במלחמות, חזרו הוא ללימוד תורה. לבן עטה של לא היה טוקים במלחמה בפועל, אלא רק צרו על רידוח, בא מלאך שר צבא ד' להוכיחו על ביטול תורה, כדי רוץ חוויל בסכנת גנלה וערוכון. בזמנם היה הוא עסוק במצוות דואורייתא, אבל כשאין הוא חייב לשרת בעצבה, אז חיבר הוא לחזור לשליחות ברורה. גם בני שבה שכיביט לצבא. בשעה הזה הוא שמספראנשים אים מוכרים להחזיק בעדרין, או מכין שורותנו ואמרנו, עליינו לעסוק בתורה. אבל כביש צורך להשתין לצבא – כל אחד מאותנו לפי חובנן אידרכבדאי – או גישנו היא חביבתי. מי שחולץ לצבא, על פי צו של הרמטכ"ל, כודאי אינו מושוק מרבר ד', בגין היינו עונכ מლעסוק בתורה. אן שכיביט לכל-ישראל ולישראל בלבד ונפש. קיימת מציאות של "צוקים שאדם מאימים" במעשה ד' וגפלאותיו על עמו ונחלתו. לעומתם, אנו קשורים לעם ומסורים למדינה לצבא ויחד עם זה אנו מסורים לתורה, ומתקנ-ך מתגלה השבען מי וממי הולך לצבא. אין לומר שהליך אՐעיה היא נזקק מיישבתנו. משך זמן מה, לפי הזען, משרותם שם, ואחריך חוויתם להרזה ולשליחותה.

(יד) וזהו הצעיר: נימנו
חו"ל כמ"ר טהניין לו וזה בזבזיל טהרה מוגען לה
טמקין, וסינו לדליה' במק' מהדי' [ל' ב' ח' ב']
ולכלכם לודום מוקדון למכמים מה יעתה מדים וימייס
ח"ל יmitt מה עתמו, ופלט"י טפייל: שבך את
ידיו כי מנשה הבדור. כו' מיום, טלי'
ידענו מעין ספרה כי מנשה הכהן, היל' יט'
זו שעומק וכונה, דביהמת לו טהרה נטכל
הה ידיו, היל' לאפוך לו מעמד קניות, היל' נטהר
מנשה הכהן, מ"ס טהרה מכך עימוד מנשה
לרגן קימיין כל עתק ומלפיטים לריגן החםלהן, ויק'
הה ידיו כל טהרה לדייפיך, וטועמו כל דבר שטהר' ג'
טהרים עתק הה הפליטים לפדי מטהה, ומטה' ט'
טהה צמבדר רלה' סdagל, מ"מ צפקיוד דפ' פינימם
טהה לאיפיך, ולט' עוד היל' מה' צפקיוד דפ'
צמבדר לוחות כל דרגות וטמייניט עליו, מטה' ח'
טמנשה כמי' ועלו' מטהה מטהה, כל זה כה' נטמענו
כל טהה טהה קודס למנשה היל' צמייניט
רוחניים, מה צלמעלה מסלילות עולס השטעה, היל'

ה גל מהנה אפרים לצבאות ימה
ונשא לבני אפרים אל שמע בנו עמי הוד: וצבאו
ופקדיהם ארבעים אלף וחמש מאות: ועלו
מטה מנשה ונשיא לבני מנשה גמליאל בן
פהבازור

(ב) ועדיין מטבח מגשיה. מטבחו בטלון
כלו, וית נפקם מינס נסמכהו, להזווים עליו
מסכם כקען הבמוך על הנגול, ומণיחו נמלוי
ולכו תליי צדעת מי טగדול ממונו, מטה שלחן כן
משמעות וועלוי, לסייען, דעתם הקדול על אקען
וישו מניגו. והוא ינו דרכן על גב תלמידים קיा
ולכך הרגן כיינו מטוס טאנגעט פטנדער קיा
ונמיית וואה גודל כל תלמידים, אבל מל מוקס מטא
שנדראן לאלהיות קטעו ריש מאנטה גודל מהפלרים,
ומואה בטעס קיס זמניין דפְּרָתָם פִּינְמַק קוֹס
מאנטה ליהפלרים, מטוס דכיניקס נלהך קיס יומל
וועטה להליכות פטנען וואה מאנטה קודס כמא"ל
קספר צעליכיט מ"ח י"ז, מטוס פליי קמיינ גס
כלו וועלין, דמנעה הנטיגו לנופלרים נאליכום

(יט) ידעתי בני דעתך, שהוא הבכור. גם הוא היה לעם וגם דודו גבור, שעהיד גדורון לנצח ממנו שהקב"ה עוזה נס על ידו.³² ואולם אחיו הקטן יגדל מטה. שעהידי יהושע לנצח ממנו שניחיל את הארץ וילמד תורה לישראל.³² וזרעו יהיה מלא הגנים. כל בטלת המלך באאת שמעון ושםו כשייעמיד חמה בכבעון וירח

בעמק אילון³³

פומלה ראייה (לקוטים)

"רב הפסדא ורב המגנוו הוי יתבי בעסודתא. איטו לקמיהו תMRI רטמרא ר' ר' רה בזיך אהמרי ברישא, אל ר'יח לא ס'ל מר לה דאי' ואיתימא ר' כל המקודם בפסק והמודקים לברכות, אל' הז שני לארץ וזה המשי לארא, אל' מאן נבר בז גדרי דפרצלא גוזמעינען" (ברכות מ"א): כשם שהברכות עצמן מעידות את הלבבות לדעות יתרות, חזון אבותם לעמישים ישרים ומודות טובות ועקרין פרישון להלכתיין בניוים עפ' דרכים מופלשים למדות טובות ויקרות ועקרין תורה באמונות ודעתות. ובאשר האבת אה"ק היא יטורה של תורה, שהיא מביאת את כל עם ר' וכל העולים כלו להשלהמתם, על כן סדרי קידמונן של הברכות מהוחררים ותולאים הם במצוות סמייכתם של המיניהם שמכריכים עליהם אל הוכחת הארצן שכאלת פסוקי התורה, כי כל הקרוב קרוב יותר לארץ אה"ק, והוא מוסכם לברכות לו יותר קשור אהבה לאארץ ויתור השתדלות בעזין ישבו אה"ק, והוא מוסכם לברכות והוא קרוב יותר אל השילימות שזכרים בה. והגה האבת והארץ מוחלקת לפי מעל והאנשימים והכרתם, כי יש שמחבב אה"ק בשביב טגולותיה היקורת, וצמא מא לרצות אבניה ולחווון עפרה, כדי לקיים המצוות והמלחיות באארץ, ובשיבת החלין העליות הנמצאות בה לכל ישראל ולכלל העולם במעלתם ורוחנןין, וש' יי' מוחבב אה"ק ומשתדל בישובה ובדרתאות, בשביב שמכיר בה התכליות של המגנות החומריא לכל ישראל, שהוא ג' דבר טוב ונשבג, וככ"ז לא בא עד המועל והאשונה כל שמכיר יטוד התכליות העליונות שבভתחת הארץ. על כן רומח כאן בפסוק קרוב הקברון לארץ בשתי מעדרכות: חמשה מיגנים, נגד ההשתתקות לאארץ ואפנ' העליון המועל נגד חמשה חומשי תורה, שם יסוד ההשלמה יישראלית וממנה נמצחת ההשלמה האנושית, וכל המוקדים בהם וקרוב ייחר לאארץ מוקדים לברכות והחלהך השני, וו' שמן ודבש, נגד המפירים את ההשלמה הטבעית של כל שרואל באארץ, בשלמותו הרוחנית הטבעית, כראוי לכל עם גדול וחכם, ברוח ובחרום. ולמדנו כאן, כמו גודלה היא המללה של יי' שמתוקן לישב אה"ק אפיילו לשם התכליות החומריא ש' נ' הכלל, כי איגל הכלל יתיר תמיד כל עזין גשמי לזרועני, התכליות העלינה יתבאו עיי' חברו עם ר' באארץ ד'. על כן מי שיש לו קרוביה יתרה לאארה' אפייל במדרגות הגמוכה, יש בזה וחוקו ולאמציו ולהקדיםו לברכות מי שמתהנו ומרתוק, ואעפ' שבתוון הלב הי' המתפרק בעל מדרגה יותר עליונה, מ"מ יישו' ואארץ וחותמה בעפלו הוא נשגב ונמשח'ל (סנהדרין כב): על עמי', שכוה למלה זו מפני שהותקן כרך אחד בא"י, אעפ' שהיתה כוננתו ודאי' חומריא. ויש לנו למשׁריך לחזק את הכוחות החומריא של כל האומה, ומה ייכא ג'יך חוזק לבחון הרוחניים. על כן אמר להם זה שני לאארץ. שאעפ' שהוא שני לאארץ במדרגות השניות מים הוא קודם לאארץ שבמדרגה הראשונה, לעזין הרשות שאנו צורכיין לעשות עליינו בחבתה האוצר, אעפ' שהוא במדרגה גמורה נגד הרשות, מ"מ פועלותינו הגישימות מתקרבות למטרה רמה, ומתקד החזוק החומריא בוא חזוק נפש רוחני.

הנומד עלה לארץ ישראל ורָא כבש נִזְבֵּן בַּמִּזְבֵּחַ וְעַל יְדֵי שָׂרֵב בְּמִזְבֵּחַ. הַפְּנֵל

חומר גוף אוטו מוגן האזרחות נוחה חיבור

לפעמים ילי שהקדוש מתעמר בהחול, עד שמודל את החומר.

וְאוֹ נִסְתַּחַת תָּקוֹפָה שֶׁהָחָרֶר תָּבוּעָת דֵּקְיוֹן שָׁלוֹן וּמְאֵרָה דְּחֻבָּה דְּחִיקָּה, וּבְנִזְקָּךְ זְנוּמָרָבִית גּוֹטֶל תָּחֹול תָּחוּל אֶת חָבוֹבָה מְהֻקְודָשָׁה. הַחְווֹצָפָה

אבל כל מה יש החול מתחזק על חשבון הקודש. מכין לנו לעצמן.

מצד מחנותו החוליה, שוחה כי סוף כל סוף יתבע אחר כך הקודש את הובג, ולא בדרך

תביעה ונגישה, לא בדרך הופא וריבית, כי אם כה הקודש יהיה כל כך מתאץ ומהרומו. זאת בכל האול יונע תחתיו, יונס בקרבו, יונת בלבו לגמרי מיטוז החולין, והה הנשאר בזיוון והנותר בירושלים

ועתה שני בנים הנולדים לך וכו' גבריאלה ואחריו ג'רמי פירושי.

שהשם הבתייה לו שיתן הארץ זאת להוציא
אהחותה עולם" (פרק 2), אולם אפרים ומנסה
cut, הינו כוֹמֵן הַזָּהָב, היהי כראובן ומשמען,
אבל בכוא הגואל האחרון היה לאחדים, כמו
שפלושו (רש"י) [רשכ"ט] ותוספות פרק יט
נווחילין (נגי' קכט ג) מקרו דכתיב (ויחקלו מם נג)
שעיר יוסף אחד², זה שאמר "זועחה" טלו
שני בנים שני חלקיים.

בכל זאת יישם כמייהת ולב שלא נתמלוות. מיום אשר חוץ והמעשי של בן הארץ ותויזת האומה והעטיל ללב והרגש, היהודיה והdagת היפהנית שלו להחק וחוץ הרוח, להזכיר את הקודש בתוך החול' על מנת שהקדוש השפין יתגלה וויפר. כי אי אפשר לשועה שישראל שתראה נזמותה בהצלחה אלא אם כן ותזה מעורבות רוחכיה טודית משני הצדדים, הקודש והחול. והבדלה בין קודש לחול מחייבת להבדלה שבין אור וחושך, לרשות ההבדלה שביניהם ישבין יהודים ובין האור והחשך והם ממלאים מילימ'ם שאר חוץ בזרכיהם הם ממלאים הפקדים בשלמות, והוא הדבר בין קודש לחול. "קודש שארם לא" דאסתי תבונתך, אבל מזיגיות הקודש מזיקה רך ומתקן מזיגות וחול" – כדי שהקדושה תוכל להופע בעולם הרבה דושך ישאר החלק חול, על מנת להבליט את ההבדלה והחירום של הקודש. יולין חזון אמר כל גור וזרמה, כל עיטמי חלה לא אמר כל בוטם, כי אין צדיקים עם חול ומן לקודש, אלא דוושותה הנדרת הגבורת שביניהם והבדלים" כי כאשר הגבורות מטושטים, שני הצדדים ילקם – הקודש את קודש, וגם החול מאבד את זעוגותם, "ובזיה עס הא להבן שרහול ווזקודש ממשמים זה את זה, כשט שאי אפסר לימיין בעלי העירה והשכום של השמאלי" – כאשר כל אחד מן הצדדים מוגבל ומוגדר לפי ערכו, הוא זו מלוא געו ובירותיו יהודה, ודוקא מושך כך מותפותה הפעולה ההדרית וההרומניות שלהם. כאשר הגבורות מטושטים, הבניין הכללי שני הכוחות דרישים לו במלאום, לא יכול יצאת לפועל.

מה שנאמר עד כאן – שכח ציריך להשאר בעמדתו גברות ותחזךך לשחק פעלולה עם חברו ולהשלים אותו, כגון נון הבוחנה המעתשת, "אםגט בעזרה אידיאלית אתן קשורות למחשבה והרוממה שהזקודש הוא וכל והויאך לרובוס והסתור, שגס ומסתור אויר הקודש" – הקודש האידייאלי הוא, שככלות הצל והטל, הוא או קודש העליון, שדוקא מותן עלילאותו הוא מוסתר או בחרה החול, "בעל צו בחובון עז, צבורה הנמנית", וכן על פי שבזוקק העדרגה הנשנתית יש לנו אנו שגורים לאידייאל של הקודש העליון, "אולס בגנלה יש גם קודש ומול, ועלינו לטפל בשני המוכנים ולהבדיל בינויהם, מותן והבדל מלילא תפקיד השב, יש אפרות להשלמה הדידית.

מהלך המהשכה הרגיל אמר ש כדי להגיע לאחדות בין שני גורמים, צריך כל אחד מהם לשוב על חלק מיוחד ועכשו כדי להתאים להבדון מבהינה חיצונית, וכך הם יוכל לדור בכפיפה אחת. הרוב מלמדנו שהדברណ נון רק כאשר מניסים לאחד בין גורמים שהם שונים ונבדקים, אולם כאשר בכיסים הדברים קיימות יחדו, אפילו אם היא נסתה, או על כל כח לעמידו על ידו ברוב עזיו ואין צורך להשות את צורתו החיצונית לו של חברו. אלא שאנחנו למסוא את הקשר האורגני שביניהם.

בנ"ה הדברים גם ביחס לכלל האומה – כדי שהאהדות העילגונה תופיע בשלמות, צרכ' כל אחד מן הכותחות המעשימות להוות בסיא' בריאותו, בכל וKİופו ובמלוא עוז החיים שבו, ואנו יכולים לזרוח עלייהם הנשכה העילגונה שהיא השורש של כל הצדדים המשושים השונים, ולהайдר ולכוון את כולם לאורה המתירה – "כל מעשיך יהיו לשם שמיים". רק כך יוכל להועify המכיד הרוחני האידייאלי בשולמוו בתחרות אורה. אכן אין יותר שהקדוש והחול ישתוו בנהגו כדי להיות ממאוחדים. הקשר ביניהם יוצר מתוך שיתוף הפעולה ביןיהם בחופעת הקודש העליגון.

מושך כך צורך לדאוג ולהליץ מן המאבקים שבין הכוחות. "האמנויות כי אדרבא, אני ענייני מ"א" (תהלים קט.),¹⁹ – האמונה באחדות התרבות מבייה לסלבנות לפני כל הילוך התפתחות וההתראננות של הכוחות השוניים. המאץ ייצור אחדות חוץנית מהמושגים הא-ברדכליים נושא לבדק אם אהודות האמירות אילא רק מעכוב אותן.

କେବୁ କାହିଁମାତ୍ରା ଯଦୁ କଣ କାହିଁମାତ୍ରା କାହିଁମାତ୍ରା

אייה שלום שבין הקודש ובין החול הוא האוכל את החיים בכל פה. תריעונות ונוסאים מוכרכחים הם להכירו זה את זה, עד שככל אחד עמד בגבולו וכל אחד ישלם את מה ששמר לשני. הקודש יעדן את החול, יחזק את חסן הקודש, וכן ילכו הריענות ונוסאים בהאהרות. עד אשר יביאו את העולם ואת החיים למכן קורשי־קרשים, שוגם הקודש וגם החול הם סומכיו

三

76

מקובלים אלו שמירידה רוחנית היה בארכ'ישראלי ובישראל, בפרק שזחלה תחתית האומה תעתורך לבא. הסלה הנשנית שכנה לאילך מוגאותם. אסר ידמו כבר באו למתרמת כולה. הקטן את גנטה ויבאו ימים אסר תאמיר און בהם חף. השאיפה לאידיואלים נסאים וקדושים החדל, וממילא יורד הרוח וישקע. עד באו יבא סער ויהפוך מהפה. ויראה אז בעילוי כי חונן ישראל הוא בקדוש עולמיים. באו ד' ובתורתו בהשך זוארה וזרותנית. שהיא גנברת הגמורה המגדצת את כל העולמיים וכל כחותיהם. הצורך למרייה זה היא גנטה לצד והמוניות. טמברחת להולד בכללות עצמה בזרעה תקיפה אחר אסר עברו פרקי שנים ורבת. שנאנפכו לנמרדי מלל האומה הצורך והاضיפות להעתיקות המריין. ואת גנטה כשתילד תזרק בזעם ותתכלל סופות, והמ חבלני משיח אשר יגנש את העולם כלו עיי מסביביהם.